

Sorry scheids

De sfeer op school, is goed. Over het algemeen spelen en werken de kinderen op een prettige manier met elkaar. Natuurlijk doen zich excessen voor, waar je als begeleider bij nodig bent. Ik bemerkte dat je als leerkracht, óók door de kinderen vaak een rol werd toebedeeld. Kinderen spreken je vaak op een speciale manier aan. Ze vertellen hun verhaal zó, dat jij hun kant kunt kiezen. Omdat er meestal twee partijen zijn, wordt je scheidsrechter met een onmogelijke opdracht. Nadat we dat fenomeen met een aantal doorvorst hadden, bespraken we een andere strategie. Als ik nu op de speelplaats loop, probeer ik “positie te kiezen”. Liefst preventief, zoek ik de conflictgevoelige situaties op. Maar ook als er al onenigheid is, probeer ik op de juiste plek te staan. Te dicht bij maakt je als leerkracht partij. De kinderen spreken je dan direct aan. Te ver weg maakt je een rare voyeur. Maar zo dichtbij dat het veilig is voor alle partijen, zonder dat je als leerkracht in het geding bent, is een bijzonder plek. Het valt op dat kinderen je dan niet aanspreken. Ik probeer voor mezelf dan te bedenken wat ik gezegd zou hebben. Opvallend is dat kinderen het **altijd** anders oplossen. Soms zelfs op een manier die niet bevredigend lijkt. Toch zie je kinderen dan even later vrolijk verder kunnen. Ik sta op een afstandje van Kees en Sander, die geëmotioneerd tegenover elkaar staan. Een aantal andere kinderen kijken gespannen toe. Ik heb niet gezien wat er gebeurd is. Sander zegt: “Maar jij begon. Ik deed het alleen terug.” Kees antwoordt: “Maar ik wilde stoppen en dat zei ik ook.” Sander: “Ik wou ook stoppen.” Kees: “Dat is niet waar. Toen ik zei dat ik wilde stoppen, pikte jij nog in mijn ogen.” Sander laat zijn hoofd zakken. “Ja”, komt nog, bijna onhoorbaar uit zijn keel. Kees kijkt hem even aan en geeft een klein tikje op zijn arm. Zonder verder één woord waaiert het groepje uiteen. Misschien bedoelde Sander “ja”, misschien “nee”, misschien “sorry”, maar in iedere geval had zijn lijf verteld hoe hij zich voelde. Dat had ik niet kunnen verbeteren en denk nog even aan die keren dat ik “welles-nietes” hoorde. Zo... koffie.

Marcel van Herpen